

Sygn. akt I Ca 100/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Mrozowicz

Sędziowie: SO Jacek Saramaga (spr.)

del. SSR Piotr Guzy

Protokolant: st. sekretarz sądowy Izabela Skura

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014 r. w Przemyślu na rozprawie
sprawy z powództwa

J. W. (1)

przeciwko

B. K. O.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanej B. K. O.

od wyroku Sądu Rejonowego w Przemyślu

z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt I C 984/12

o d d a l a apelację.

Sygn. akt I Ca 100/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu

z dnia 8 maja 2014 r.

Powód J. W. (1) w pozwie z dnia 15 września 2012 roku wniósł o uznanie za bezskuteczną wobec wierzyciela – J. W. (1) – umowy darowizny lokalu mieszkalnego o pow. (...)położonego w P. przy ul. (...) objętego księgą wieczystą o numerze (...), działki nr (...) obręb (...) oraz lokalu niemieszkalnego nr (...) o pow. (...), położonego w P. przy ul. (...) na działce (...) obręb (...) nr KW (...), dokonanej przez G. i W. K. na rzecz pozwanej - córki B. K. – O. na podstawie umowy darowizny zawartej w dniu 23 września 2009 r., aktem notarialnym Rep. A numer (...) oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz swoją rzecz zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód naprowadził, iż prawomocnym nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 10 grudnia 2009 r., sygn. akt I Nc 370/09, została zasądzona od G. i W. K. na rzecz powoda kwota 64 700 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. Egzekucja prowadzona przez komornika sądowego w P.

z ruchomości oraz wiarygodności dłużników okazał się bezskuteczna. Powód wystąpił z wnioskiem o przeprowadzenie egzekucji z nieruchomości dłużników, jednakże nieruchomości nie były już własnością G. i W. K., którzy w dniu 23 września 2009 r. podarowali stanowiące ich własność nieruchomości córce B. K. – O.. Dłużnicy znając stan swego zadłużenia na skutek zbycia nieruchomości stali się niewypłacalni i działania te podejmowali z pełną świadomością swego czynu o czym orzekł w sprawie karnej Sąd Rejonowy w Przemyślu wyrokiem z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie sygn. akt II 456/12.

W odpowiedzi na pozew pozwana B. K. O. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana naprowadziła, iż będące przedmiotem skargi paulińskiej mieszkanie zostało przekazane pozwanej wraz z długiem rodziców wobec (...) Spółdzielni Mieszkaniowej, którą przejęła pozwana i musiała spłacać wraz z bieżącymi opłatami. Pozwana wskazała, iż „cichym współnikiem” zaciągniętego przez rodziców zobowiązania jest Ł. K., który miał oddać powodowi określoną część pożyczki. Pozwana wskazała, iż z zaciągniętego zobowiązania brat Ł. K. miał oddać 70 000 zł, a rodzice 30 000 zł takie ustalenia były pomiędzy powodem, rodzicami, a bratem.

Sąd Rejonowy w Przemyślu wyrokiem z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt I C 984/12, uznał za bezskuteczną w stosunku do powoda J. W. (1) umowę darowizny zawartą w dniu 23 września 2009 r. w Kancelarii Notarialnej w P. Rep.(...) Nr (...) pomiędzy G. K. i W. K. a B. K. – O. oraz zasądził od pozwanej B. K. – O. na rzecz powoda J. W. (1) kwotę 3 235 zł tytułem kosztów postępowania.

Wydanie powyższego wyroku poprzedziło dokonanie przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych według których w 2008 r. W. K. i G. K. pożyczili od powoda J. W. (1) pieniądze w kwocie 100 000 zł. Powód przedmiotową kwotę przelewał na konto W. K., który miał spłacić zobowiązanie w terminie miesiąca. W wyznaczonym terminie dłużnik nie uregulował całości należności. Strony podpisały umowę i harmonogram spłat, bowiem spłata zobowiązania została rozłożona na raty. Wysokość miesięcznej raty ustalono na kwotę 5 000 zł Początkowo pożyczkobiorcy wywiązywali się ze spłaty wpłacając jednorazowo 30 000 zł oraz mniejsze kwoty po ok. 2 000 zł, jednakże później zaprzestali spłacania zaciągniętej pożyczki. Powód wielokrotnie dzwonił do mieszkania W. K. i G. K. z ponagleniem o zwrot pieniędzy oraz informacją o skierowaniu sprawy na drogę postępowania sądowego. Świadkiem tych rozmów była pozwana, a córka dłużników W. K. i G. K.- B. K. O., która wraz z mężem od 2007 r. wspólnie zamieszkiwała z rodzicami w mieszkaniu nr (...) położonym w P. przy ul. (...). Pozwana ma z rodzicami bardzo dobre relacje, a w domu rodzice rozmawiali o zaciągniętej pożyczce, również w obecności pozwanej.

Według dalszych ustaleń Sadu Rejonowego w dniu 23 września 2009 r. W. K. i G. K. umową darowizny zawartą w dniu 3 września 2009 r. w formie aktu notarialnego przez notariuszem B. G.Rep.(...). Nr (...) przenieśli na rzecz pozwanej B. K. – O. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ul. (...) w P. oraz spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu niemieszkalnego – garażu nr (...) położonego przy ul. (...) w P..

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 10 grudnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 370/09 Sąd nakazał pozwanym G. K. i W. K., aby zapłacili solidarnie na rzecz powoda J. W. (1) kwotę 72 786,41 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 64 700 zł od dnia 24 września 2009 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 8 086,41 zł od dnia 1 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty, a nadto zasądził łączną kwotę 4 527 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W dniu 30 grudnia 2011 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Przemyślu A. B. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie sygn. akt Km 2785/10 wobec stwierdzenia bezskutecznej egzekucji.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Przemyślu Wydziału II Karnego z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 456/12 G. K.

i W. K. zostali uznani za winnych popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od dnia 23 października 2009 r. do dnia 2 października 2009 r. w P. województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu w związku z groźbą im niewypłacalnością w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod firmą (...), (...) Apteka S.C. udaremniili zaspokojenie swoich wierzycieli J. W. (1), E. S., (...) J., (...) Bank (...), (...) S.A. (...) Spółka z o.o. oraz działając w celu udaremnienia orzeczeń sądowych udaremniili zaspokojenie wierzycieli (...) S.A., (...) S.A., (...) S.A., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru poprzez darowanie w dniu 23 września 2009 r. swojej córce B. K. – O. spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) o pow. (...) m⁽²⁾ położonego w P. przy ul. (...) oraz zbycie w dniach 1 i 2 października 2009 r. udziału w Spółce (...) S.C. na rzecz swojej córki D. K., który to czyn stanowił przestępstwo opisane w art. 300 § 1 i 2 k.k. i wymierzył im karę po 2 lata pozbawienia wolności, która to karę Sąd warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, iż podstawę prawną powództwa stanowi art. 527 k.c., zgodnie z którym, gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć (§ 1).

Z treści § 2 powyższego przepisu wynika, że czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności.

Natomiast § 3 stanowi, że jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Przepis powyższy przyznaje wierzycielowi uprawnienie do zaskarżenia czynności dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela, czego konsekwencją może być uznanie tej czynności za bezskuteczną wobec skarżącego. Oznacza to, że zaskarżona czynność zachowuje ważność, ale jest ona bezskuteczna tylko w stosunku do wierzyciela, który czynność tę zaskarżył (a w wypadku solidarności wierzycieli - także w stosunku do pozostałych wierzycieli solidarnych), natomiast w stosunku do innych osób, a w szczególności między dłużnikiem a osobą trzecią, która uzyskała korzyść majątkową, oraz w stosunku do innych wierzycieli (poza wierzycielami solidarnymi) czynność pozostaje nadal skuteczna (jest to tzw. bezskuteczność względna). Bezskutecznością może być objęta jedynie czynność prawna dłużnika do maksymalnych rozmiarów wierzytelności przysługującej wierzycielowi, który czynność zaskarżył.

W myśl przepisu art. 527 k.c. gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego przy kumulatywnym zaistnieniu dwóch przesłanek: 1) dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, 2) osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Ponadto przepis stanowi, iż wierzyciel może żądać uznania za bezskuteczną wobec siebie tylko takiej czynności, która została dokonana z jego pokrzywdzeniem. O pokrzywdzeniu wierzyciela może być mowa tylko wtedy, gdy dłużnik w skutek dokonania czynności stanie się niewypłacalny albo stanie się niewypłacalny przynajmniej w większym stopniu niż był przed jej dokonaniem.

Podstawową przesłanką skargi paulińskiej jest pokrzywdzenie wierzyciela, gdyż zaskarżona może być tylko czynność prawna, której skutkiem jest zmniejszenie majątku dłużnika. Przy czym ocena, czy czynność dłużnika krzywdzi wierzyciela winna być dokonana nie według chwili podjęcia czynności, lecz według chwili jej zaskarżenia. Pokrzywdzenie powstaje na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika, który powoduje niemożność lub utrudnienie albo opóźnienie zaspokojenia wierzyciela, a dowodem jego niewypłacalności może, ale nie musi być nieskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko dłużnikowi, wykazana np. postanowieniem o jej umorzeniu na

podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Dla przyjęcia niewypłacalności dłużnika wystarczające jest, że egzekucja okazała się nieskuteczna z jednej choćby części składowej majątku dłużnika.

Dodatkowo przepis § 3 art. 527 k.c. wprowadza domniemanie wiedzy osoby trzeciej, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, jeżeli wskutek czynności prawnej korzyść majątkową uzyskała osoba będąca w bliskim stosunku z dłużnikiem.

Ponadto zgodnie z treścią art. 528 k.c., jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Judykatura precyzuje, iż pod pojęciem uzyskania korzyści majątkowej bezpłatnie kryją się wszelkie czynności prowadzące do uzyskania korzyści, które nie znalazły odpowiedniego ekwiwalentu w ujęciu obiektywnym (wyrok SA w Białymstoku z 23 marca 2005 r., I ACa 98/05, OSAB 2005, z. 2, poz. 11). W szczególności pojęcie to dotyczy umowy darowizny, której istotą jest nieodpłatność, brak ekwiwalentności świadczeń.

Kolejno Sąd Rejonowy zauważył, iż ciężar udowodnienia tych przesłanek spoczywa na powodzie zgodnie z art. 6 k.c., chyba że zastosowanie mają domniemania wynikające z przepisów art. 527 § 3 k.c. i art. 528 k.c., które są domniemaniami obalalnymi, zaś ciężar ich obalenia spoczywa na pozwanym.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż powód udowodnił wszystkie przesłanki tej odpowiedzialności, co czyniło tą skargę za uzasadnioną i skutkowało uwzględnieniem powództwa.

Kolejno Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, iż warunkiem dochodzenia ochrony na podstawie art. 527 § 1 k.c. jest wykazanie posiadania wierzytelności w stosunku do dłużnika, który dokonał kwestionowanej skargą paulińską czynności prawnej.

Przenosząc powyższe na kanwę rozpatrywanej sprawy Sąd Rejonowy wskazał, iż okolicznością bezsporną w sprawie jest istnienie skonkretyzowanej wierzytelności pieniężnej powoda i odpowiadającego jej długu W. K. i G. K.. Przekonują o tym dowody z prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 10 grudnia 2009 sygn. akt I Nc 370/09, którym nakazano G. i W. K. zapłatę na rzecz powoda kwota 64 700 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu oraz postanowienie komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Przemyślu - A. B. z dnia 30 grudnia 2011 r. w sprawie sygn. akt KM 2785/10 w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Sąd Rejonowy stwierdził dalej, że bezspornym w sprawie jest fakt zawarcia pomiędzy pozwaną a G. i W. K. czynności prawnej w postaci umowy darowizny, wskutek której pozwana nieodpłatnie uzyskała korzyść majątkową w postaci lokalu mieszkalnego o pow. (...) ⁽¹⁾położonego w P. przy ul. (...) objętego księgą wieczystą o numerze (...) i działki nr (...) obręb(...)oraz lokalu niemieszkalnego nr (...) o pow. (...) ⁽¹⁾, położnego w P. przy ul. (...) na działce (...) obręb (...) objętego księgą wieczystą nr KW (...). W świetle powołanego dowodu z postanowienia komornika sądowego przy tutejszym Sądzie oraz wyroku skazującego Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 13 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 456/12, a także zeznań powoda J. W. bezspornie wynika, że skutkiem zbycia przedmiotowej nieruchomości - stanowiącej jedyny istotny składnik majątku dłużników było zarówno w chwili podjęcia czynności, jak i w chwili jej zaskarżenia, zmniejszenie majątku dłużników w stopniu umożliwiającym zaspokojenie wierzyciela, bowiem stali się oni całkowicie niewypłacalni i nie posiadali żadnego majątku, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić.

Zdaniem Sądu strona powodowa wykazała istnienie przesłanki świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzyciela.

Darowanie przez dłużników W. K. i G. K. swojej córce B. K. O.w zasadzie jedynego wartościowego składnika majątku musiała być dokonana z pełną świadomością usuwania go jako zagrożonego przyszłym zajęciem, co zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem skazującym zapadłym w sprawie karnej.

W przedmiotowej sprawie nie ulega zdaniem Sądu Rejonowego wątpliwości, iż W. K. i G. K. w chwili zawierania umowy darowizny nieruchomości położonej przy ul. (...) w P. działali z bezpośrednim zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela J. W. (1). Kluczowym dowodem w tej mierze jest w ocenie Sądu prawomocny wyrok karny skazujący dłużników powoda za czyn stanowiący przestępstwo opisane w art. 300 Kodeksu karnego.

Tak więc w chwili dokonywania darowizny na rzecz pozwanej – dłużnicy W. K. i G. K. mieli pełną świadomość istnienia długu i jego wysokości.

Kolejno odnośnie przesłanki trzeciej - tj. wiedzy osoby trzeciej, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela Sąd pierwszej instancji zauważył, iż wystarczy zamiar ewentualny. Co więcej, wobec zawarcia przez pozwaną umowy z rodzicami tj. osobami z którymi łączy ją stosunek bliskości, w sprawie znajdzie zastosowanie przepis art. 527 § 3 k.c. i wynikające z niego domniemanie prawne. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dowodzi, iż pozwaną z dłużnikami łączył stosunek bliskości wynikający z pokrewieństwa, co oznacza, iż domniemywa się, że pozwana wiedziała o tym, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

Sąd Rejonowy podkreślił również, że w myśl art. 533 k.c. osoba trzecia, która uzyskała korzyść majątkową wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela, a zatem pozwana w niniejszej sprawie, może zwolnić się od zadośćuczynienia roszczeniu wierzyciela żądającego uznania czynności za bezskuteczną, jeżeli zaspokoi tego wierzyciela lub wskaże mu wystarczające do jego zaspokojenia mienie dłużnika. Pozwana nie podjęła obrony przed żądaniem powoda w rzeczowy sposób i nie próbowała zwolnić się od zadośćuczynienia roszczeniu powoda wskazując mienie dłużników wystarczające na zaspokojenie powoda czy też zaspokajając powoda.

Podsumowując Sąd Rejonowy stwierdził, iż wobec spełnienia wszystkich przesłanek przewidzianych w art. 527 k.c. uznał za bezskuteczną w stosunku do powoda J. W. (1) umowę darowizny zawartą w dniu 23 września 2009 r. w Kancelarii Notarialnej w P. Rep. (...)nr (...) pomiędzy W. K. i G. K., a B. K. – O..

Uzasadniając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd pierwszej instancji wskazał, że zastosował zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, uregulowaną w art. 98 k.p.c. Pozwaną należało uznać za stronę przegrywającą proces, dlatego też zasądzono od pozwanej B. K. O. na rzecz powoda J. W. (1) kwotę 3 235 zł tytułem zwrotu kosztu postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana B. K. – O. Zaskarżając wyrok w całości pozwana zarzuciła naruszenie:

- art. 533 k.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie i nie uwzględnienie, że pożyczkobiorcą był również Ł. K. i wskutek tego nie ustalenie rzeczywistego kręgu dłużników z majątku, którego może nastąpić zaspokojenie wierzytelności powoda,

- art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów przejawiające się na przyjęciu, że Ł. K. nie jest dłużnikiem w sytuacji gdy zeznania świadków jak również częściowo powoda wskazują, że za spłacenie długu wobec powoda odpowiedzialny był Ł. K., jak również, że Ł. K. dokonywał spłat i ustalał harmonogram spłat.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję od powoda. Ponadto apelująca wniosła o dopuszczenie dowodu z umowy pożyczki oraz wpłat dokonanych przez Ł. K. na konto powoda J. W. (1) z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Apelująca sformułowała również wniosek ewentualny o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W uzasadnieniu apelacji pozwana podniosła, że darowizna nie była dokonana w celu uniemożliwienia zaspokojenia wierzytelności. Mieszkanie miała bowiem mieć już wcześniej darowane, a niefortunnie się złożyło, że stało się to w momencie gdy dłużnicy mieli zadłużenie, o którym pozwana nie wiedziała w momencie darowania jej mieszkania. Apelująca podkreśliła, że dłużnicy nie informowali jej o zadłużeniu jakie posiadają, ich sposób zachowania również nie wskazywał aby mieli kłopoty finansowe. Dopiero po dokonaniu na jej rzecz darowizny pozwana dowiedziała się o zadłużeniu rodziców.

Kolejno pozwana potwierdziła, że mieszkanie zostało jej darowane w celu uzyskania pożyczki pod hipotekę mieszkania na otworenie apteki. Niestety jej mąż stracił w międzyczasie pracę a ona nie posiadała zdolności kredytowej, a następnie na wniośnię 2010r. zrezygnował z pracy kierownik apteki i nie udało im się zrealizować planów związanych z otwarciem apteki.

Kolejno apelująca zarzuciła, że złożyła wniosek o przeprowadzenie dowodu z umowy pożyczki jak również dowodów wpłat dokonanych przez Ł. K. dopiero w postępowaniu odwoławczym, bowiem zarówno umowa jak i dowody wpłat zostały jej przekazane właśnie przed rozprawą w dniu 12 listopada 2013 r. i dlatego nie miała możliwości skorzystać z nich na rozprawie.

Powołane nowe dokumenty mają zdaniem apelującej duże znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy bo wskazują, że stronami umowy pożyczki był powód oraz W. K. i Ł. K.. Ponadto zdaniem apelującej dowody wpłat dokonywane przez Ł. K. potwierdzają, że Ł. K. wpłacił kwotę 70 000 zł jako część zaciągniętej pożyczki. Ponadto Ł. K. był obecny podczas ustalania harmonogramu spłat. Wobec powyższego apelująca podkreśliła, iż Ł. K. był również dłużnikiem, zatem z jego majątku również możliwe byłoby zaspokojenie wierzytelności powoda.

Końcowo pozwana wskazała, iż od darowizny minęło już ponad 4 lata, i darowane jej przez rodziców mieszkanie ma teraz znacznie większą wartość, gdyż zainwestowała znaczne środki finansowe w jego remont.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie podlega uwzględnieniu, a podniesione w niej zarzuty nie podważają trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przyjmując ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji za swoje, Sąd Okręgowy podziela także ocenę prawną tego stanu faktycznego oraz wyciągnięte z tej oceny wnioski, co zwalnia z potrzeby ponownego przytaczania szeregu powołanych już wcześniej trafnych argumentów.

Odnośnie uwag apelacji należy w pierwszej kolejności wskazać, iż ocena prawidłowości zastosowanych przepisów prawa materialnego może być dokonana jedynie po uprzednim ustaleniu, że ustalenia faktyczne, stanowiące podstawę rozstrzygnięcia, zostały dokonane zgodnie z przepisami prawa procesowego.

Pozwana nietrafnie zarzucała, iż Sąd naruszył przepis art. 233 § 1 k.p.c. polegający na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, poprzez przyjęcie, że Ł. K. nie jest dłużnikiem w sytuacji, gdy zeznania świadków, jak również częściowo powoda wskazują, że za spłacenie długu wobec powoda odpowiedzialny był Ł. K..

Wyjaśnić należy, iż wykazanie, że doszło naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a w konsekwencji, że Sąd dokonał błędnych ustaleń faktycznych oraz że fakt ten mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być zastąpione odmienną interpretacją dowodów zebranych w sprawie, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (wyrok SN z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, OSNC 2000/10/189, Biul. SN 2000/6/13, Wokanda 2000/7/10). Art. 233 k.p.c. przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, z zasadami wiedzy, bądź z doświadczeniem życiowym. Takich zarzutów nie sposób postanowić Sądowi I Instancji, wręcz przeciwnie, dokonana przez ten Sąd ocena dowodów jest ze wszech miar zgodna z logiką oraz zasadami doświadczenia życiowego.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz treści prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Przemyslu z dnia 13 czerwca 2012 r., sygn. akt II K 456/12, którym Sąd w postępowaniu cywilnym był zgodnie z dyspozycją przepisu art. 11 k.p.c. związany, stwierdzić należy, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił krąg dłużników w rozumieniu art. 527 § 1 k.c.

W powołanym wyżej wyroku karnym skazani za przestępstwo z art. 300 § 1 k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk, polegające na tym, że w związku z grożącą im niewypłacalnością w ramach prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, działając w celu udaremnienia orzeczeń sądowych udaremnili zaspokojenie wierzycieli m.in. powoda J. W. (1) poprzez darowanie w dniu 23 września 2009 r. swojej córce B. K. – O. spółdzielczego lokalu mieszkalnego o pow. (...) ⁽¹⁾położonego w P. przy ul. (...) oraz lokalu niemieszkalnego nr (...) o pow. (...), położonego w P. przy ul. (...), zostali W. K. i G. K..

Wobec powyższego w świetle treści art. 11 k.p.c. niedopuszczalne było wbrew wywodom apelującej, czynienie w rozpoznawanej sprawie odmiennych ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu, że dłużnikiem powoda z tytułu umowy pożyczki z dnia 30 kwietnia 2007 r. był również Ł. K..

Kontynuując wskazać należy, iż według art. 527 § 1 k.c. przesłankami skargi pauliańskiej są: 1) dokonanie przez dłużnika z osobą trzecią czynności prawnej, 2) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności, 3) dokonanie przez dłużnika czynności z pokrzywdzeniem wierzycieli, a zarazem takiej, z której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, 4) dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, 5) działanie osoby trzeciej w złej wierze (z wyjątkiem przewidzianym w art. 528 k.c.). Ciężar udowodnienia istnienia tych przesłanek spoczywa na wierzycielu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.).

Sąd Rejonowy w zakresie wszystkich tych przesłanek poczynił szerokie i prawidłowe rozważania prawne, które Sąd Okręgowy aprobuje i podziela w całości.

W toku procesu wykazane zostało istnienie wierzytelności powoda (wynika ona z przedłożonego do pozwu prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym), dokonanie przez dłużników czynności prawnej z osobą trzecią, z której to czynności osoba ta uzyskała nieodpłatnie korzyść majątkową (tak należy ujmować umowę darowizny z dnia 23 września 2009 r.), działanie dłużników ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela (w tym zakresie o czym była mowa wyżej Sąd I Instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów).

W świetle ustalonego stanu faktycznego oraz powołanych przez Sąd I Instancji przepisów prawa w pełni uzasadnione jest stanowisko wyrażone przez Sąd Rejonowy, iż powód udowodnił wystąpienie wszystkich przesłanek wynikających z art. 527 k.c, których kumulatywne spełnienie skutkuje uznaniem kwestionowanej przez powoda czynności prawnej za bezskuteczną.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy w oparciu o treść art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.